

havde stillet, og mod hvilket der kun er fremkommet een Indvending, nemlig den, at jeg ikke havde accepteret en offentlig Forsøgning i dette Tilfælde. Naar derimod det ærede Medlem yttrede, at han ligeledes vil stemme mod § 9, netop fordi der var foreskrevet en offentlig Forsøgning, maa jeg sige, at efter min Mening er § 9 den bedste Paragraf i hele Lovforslaget og den eneste, der, saaledes som Sagen nu staar, vil faae nogen egentlig praktisk Betydning. Den ærede Minister imødegik jo til dels de Indvendinger mod § 9, som fremkom fra det ærede Medlems Side, idet han navnlig gjorde opmærksom paa, at Paragrafen kun finder Anvendelse, hvor nogen af Parterne har taget Ophold i en anden Jurisdiktion; men jeg maa dertil gjøre opmærksom paa en Omstændighed, som ved en saadan Sags Behandling vil faae en ikke uvæsentlig Betydning, og det er, at den anden Betingelse for en offentlig Forsøgning er, at vedkommende Klager, Husbond eller Lyende, aldeles giver Afkald paa sit Krav efter Lyendeloven, altsaa paa den Ret, han har mod Modparten efter Lyendeloven. Det er noget temmelig Væsentligt, fordi det giver en saadan Sags Behandling en helt anden Karakter; som jeg allerede tidligere har havt Leilighed til at sige, er der i selve Behandlingen af en privat og en offentlig Politisag ikke nogen væsentlig Forskjel; men i det Tilfælde, der her er nævnt i § 9, vil den offentlige Forsøgning dog have flere ikke uvæsentlige Fordele, fordi Lyendesager egentlig høre til nogle af de vanskeligste Sager, som en Politimester har at gjøre med, saaledes at man fra Politimesterens Standpunkt, fra det Offentliges Standpunkt, maa være glad ved, at man har Lov til at behandle en Sag i Formerne for en offentlig i Stedet for for en privat Politisag. Den Bemærkning fra det ærede Medlem, at der paaføres det Offentlige Omkostninger, kan jeg ikke tiltræde, thi jeg kan ikke i dette Dødblik tænke mig nogen Omkostning, som en saadan offentlig Politisag skulde medføre, naar jeg undertager Tidsspildet for vedkommende Politimester, men den bliver langt større under en privat Politisag. Politimesteren har nemlig under en offentlig Politisag ganske anderledes Gaand i Hænde med Sagen; han skal ganske vist oplyse den selvstændig, men det skal han ogsaa gjøre, hvor det er en privat Lyendesag. Parterne henvende sig til ham, men han maa sørge for Indbaldelsen af Vidner, kort sagt, foretage den hele Behandling, og det uden at han har det Herredømme over Sagen, som han i mange Tilfælde har i den offentlige Politisag. Jeg vil blot nævne en Ting, og det er, at under en offentlig Politisag lader man optage Rapporten ved Politibetjentene, kort sagt, man oplyser Sagen paa en Maade, der ikke medfører saa stor personlig Uleilighed herved for Politimesteren eller for Parterne, og endelig er der den Fordel i en saadan Sag, at Dommeren i Reglen, hvor den vedkommende skyldige Part kom-

mer frem for ham, foreslaar ham at erlægge en Bøde. Det gaar han ind paa, og faa er Sagen dermed afgjort, hvorimod en privat Lyendesag meget ofte gaar igjennem mange Stadier, inden der kan komme nogen endelig Afgjørelse. Jeg anser, som sagt, § 9 for den bedste Paragraf i hele Lovforslaget og maa derfor indstændigen tilraade, at man stemmer for den.

Breinholt: Ligesom sædvanligt lægger jeg ogsaa denne Gang en ganske overordentlig Vægt paa de Udtalelser, som vi ved Mødets Begyndelse hørte af den høitærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Krieger), og de have ganske vist givet mig Anledning til at anfille nogle Betragtninger af en meget lignende Natur som dem, den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds (Oxenbøll) anfillede. Jeg maa imidlertid beklage, at disse Betragtninger ikke have kunnet føre mig til det samme Resultat som det, høertil han er kommen. Dertil ledes jeg særlig af de Betragtninger, han udviklede. Om Ændringsforslagene erklærede han nemlig, at de vare af den Væsentlighed, at de vare rent ubrugelige, og at han derfor ikke kunde stemme for dem. Paragraferne i Lovforslaget vare vel ikke ubrugelige, men han var misforstaaet med dem; dog vilde det ærede Medlem stemme derfor i Gaab om, at de kunde blive rettede ved 3die Behandling. Jeg kan meget godt forstaa dette Gaab; men jeg tror dog, at man staar dette Gaabs Realisation en betydelig Del nærmere, naar man nu ved 2den Behandling sikker sig, at Indholdet bliver forandret, thi hvorledes, maa jeg spørge, ere Medlemmer i Salen, der ikke ere i Udvalget, aldeles sikre paa, at der vil fremkomme Forandringer til 3die Behandling, saa at man kan tage imod Bestemmelserne? Naar man ikke er i Udvalg, er man jo til dels forhindret fra at sikre sig en Forandring og Afstemning over de enkelte Paragrafer, naar man ikke finder den fornødne Tilslutning hos andre Medlemmer. Jeg vilde dog maaske have gjort grumme meget for ogsaa at kunne høre mig i samme Retning, hvis jeg kunde have gaaet fuldstændig ind paa den Betragtning fra den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds, at Betydningen af at stemme mod disse 3 Paragrafer, nemlig §§ 6, 7 og 8, var en overraskende Frontforandring mod Ministeren. Fra min Side ligger der imidlertid langtfra denne Betydning i min Stemmegivning, tværtimod, jeg stemmer mod disse 3 Paragrafer, fordi de i deres nuværende Affattelse og med de dertil stillede Ændringsforslag forekomme mig at være brydsomme, indvillige og, hvad der er indrømmet fra alle Sider — jeg tror ogsaa fra den høitærede Ministers Side — lidet virkningsfulde. Det glæder mig imidlertid, at den høitærede Minister i Dag har gentaget sin Udtalelse fra igaar, hvorefter hans Interesse for Lovforslagets Fremme ikke vilde falde bort, selv om man ønskede meget stærkt indgribende Forandringer i disse 3 Paragrafer. Jeg forstod